

Selle suure ebmatusega, mis selle wahetuimise läbi oli tulnud, oli pärisast koguni ära unustatud. Põlluotsa peremees oli üsna limbatuses, ja tal oli häbi, et ta Marti watta nii paha oli olnud, kes praegu nii wabwa teo tema eest oli ära teinud ja weel suure jolahaawa ka saanud. Ta tänas Marti weel üheksord, ja lõi wiha oli see lord lõppunud. Kes oleks ta sel pubul weel wõinud paha pääle mõelda?

Kui esimene ebmatus möödus, ja Marti jalg luimade linaste hilpudega linnu oli mäsitud, siis alles mõttes Põlluotsa peremees selle pääle, et ta tütre järele oli tulnud.

„Anu,“ ütles ta, „ma tulin sinu järele sind kodu wiima. Eks ole tõsi, ja tuled jälle ühes minuga kodu poole. Mina olin eila natuke äkiline, et ma sind ära ajasin, aga ma loodan, et sa selle pärast mu üle pahajeks ei jõe.“

„Ei talgi isa,“ wastas Anu, „ei talgi wõi ma pahajeks jääda. Mu süda oli üksi selle pärast walu täis, et ma sell kombel pidin kodust ära tulema, aga wiha ma mitte südames ei kannu. Kui mind jälle kodu tahad, siis tulen südamest häa meelega.“

„Ja teie, Salgu talu rahwas,“ pööras nüüd Anu isa teiste poole, „teie ärge pange pahaks, et niisugune asi on juhtunud ja et minu tütar siia pidi tulema. Nüüd olen ma Martile pääle selle ka weel tänu wõlgu, sest ta on praegu mind nii hästi kui surma suust päästnud. Ma tahan seda tänuksüt meeles pidada.“

„Ei Teie ole tänu minule sugugi wõlgu, Põlluotsa peremees,“ ütles Mart ja suundis end rahuliseks, ehk küll jalg wäga lahgeste walutas. „Mina olen teinud, mis mu kohus on ja muud ei midagi. Kui mina eila ei oleks Teid tulnud waeutama, siis ei oleks Teile täna seda apardust juhtunud.“

„Ei see nõnda ole, armas Mart, ütles Põlluotsa peremees, kui mina nii äkiline ei oleks olnud, ega siis minu tütar ka seia ei oleks tulnud. See on ilka mu oma süü. Noh, kes teab, mis tarwis Jumal on lastnud seda nii tulla. Wõib olla, ehk pärast saame weel wäga hästi

üks teisega läbi. Aga Anu on juba oma asjad wantrise wiinud, nüüd peame minema hakkama. Jäege siis nüüd see lord Jumalaga!“

„Jumalaga!“ hüüdsiwad kõik kolm Salgu talulist.

Anu ja Mart wahetasiwad weel teine teisega pilgud. Armastajatel üteldakse ilka pilgus terve raamat olemat. Ju ta wist nõnda on, sest kes silmokeelt oleks osanud, see oleks teadnud, et Anu ja Marti silmopilgutamine nii palju miks, kui umbes järgmised sõnad: „Ole julge, mina jäen sulle truuks alati, tulgu mis tuleb, pöndagu mulle pääle kannutada mis tabes.“

Pobuse wahad oliwad nüüd jälle terweks ja lõwaks tehtud. Banger wuras Salgu talu õuest wälja ja jõudis seeditajatega ilma õnnetuseta Põlluotsale tagasi.

See ja tütar ei rääkinud teel mitte palju üks teisega. Mõlemil oliwad ise oma mõtted, ja mõtetes jõudsiwad nad kodu. Ka edaspidistel päewadel ei rääkinud nad palju muud üks teisega kui just seda, mis tarwis oli ja mis majatalutuse kohta läis.

Põlluotsa peremees pidas aga oma sõna ja oli tänuksüt Marti wasta. Ta kuulas hoolega järele, kuda Marti jala haigusega lugu oleks. Et Mart mitmeks wäewaks pidi kodu jääma, sest et ta jalg wäga üles paistetas ja pillamisi paranes, siis wallas Põlluotsa peremees ühe mehe, kes Marti asemel senikana tööd tegi, sest muudu oleks Marti põllutöö uuel kabal tahtisusesie jäenud. See mees oli nii lüha sääl töös, kui Mart ise jälle terweks sai ja jälle künda ja muud tööd teha wõis. Mart ja tema wanesmad oliwad selle lahuse eest wäga tänulikud, kui ta Marti süda weel mitte murest lahti ei olnud Anu pärast, seda ta kui oma elu armastas ja eluajaks omale saada himustas.

Digi pookaastat läks mööda. Sügise oli juba ammugi käes ja talu peagi usse ees. Mõnigi asi oli selle aja see muutunud. Suwi oli ilus olnud, ja põllumehe tööd oli Jumal õnnistanud ja rohke lõikuse annud. Kõ Salgu peremees Mart wõis esimese suwe saagiga rahul olla ja oli kas